

MAČKA

Bil je popoldan. Zlomljene, ostre sence, čutil jih je kot edino mogoči mir, tihi dogovor z naravo, ki nikoli noče nič. Sedel je na odprti verandi, v legi, ki jo je zahteval ležalni stol. "Da sem pozabljen, a nujen kot občutek za predmet v nekem prostoru? - Kam ste pomaknili ogledalo, vse dni je bilo tam? Kje je danes fant? - bi rekla mati in trenutek zatem pozabila na vprašanje," je mislil na soncu.

V rožnem grmu je zamijavkalo. Veliki listi so se stresli, se razmaknili. Najprej je pomolila ven prednji taci, beli, čudno iztegnjeni. Potem se je izvlekla ven vsa, izprožila se je v pesek, napit s soncem, se grdo zadrila in za hip obležala nepremično. Pričakoval je, da bo prišel za njo maček, v grmu se je zgani-li, pa so bili le listi, trepetnil je zdaj ta, zdaj oni, nazaj, v lego proti soncu.

Bila je stara, zanemarjena mačka, najbrž od koga na oni strani ceste, očitno ni zmogla poti do gozda in bo morala poginiti tu.

Gledal jo je z razburjenjem in nemirom kot človek, ki ga zanima tuja smrt.

Ležala je na pesku kakor majhen, beloumazan krznen predposteljnik, čisto tanka, komaj občutna vzboklina nad ravno ploskvijo. Mlahava, najbrž v neza-vesti.

Zganil se je, da bi odšel. Brez vzroka, brez misli. Odšel, čemu bi človek gledal, kako crkuje mačka?

Takrat pa se je žival napela, se v krču pognala naprej, odskočila v senco, a jo je spet vrglo nazaj. Stegnila je jezik in se začela lizati, glava je neubogljivo nihala, včasih zdrknila predaleč, v pesek, obmirovala, z naježenimi ušesi in dlako, v upor in grozi pred neznanim.

Ves čas je slabotno mijavkala, z ubitim, od bolečine grdim glasom.

On pa je bil napolnjen z dogačanjem, zamaknjen v gibanje pred sabo. Ne crkni še - zdelo se mu je, da bo nečesa konec, če bi se enostavno stegnila... Cigareta mu je dogorela v roki, razprl je prste in spustil ogorek.

Sedaj je ležala z glavo v njegovo smer, njene široke oči so bile močno rumene, ugašale so.

Ko je nazadnje le obležala, tiho, so bile sence zelo dolge in sonce nad hribom podobno mačjemu očesu, ustavilo se je nad visoko smreko, in spolzelo za njo.

Vzravnal se je in se čutil: meso se mu je napelo pod srajco, srajca ga je tesnila tesnila v ramenih, ko je zajel zrak.

Se morda tako pretegne včasih človek, v zadregi, zasačen od samega sebe, da se je pojil s prizorom, ki je nekomu pomenil smrt?